

5de zondag van de veertigdagentijd

Joh. 11,1-45

In de Evangelielezingen over de Samaritaanse vrouw en de blindgeborene hebben we te maken met twee mensen die Jezus ontmoeten en tot geloof komen: ze beseffen dat Hij de Messias is, de Zoon van God.

In het Evangelie van vandaag vertelt Johannes echter over iemand die dat al meteen uitdrukkelijk zegt, nog voor er iets gebeurd is: “Ja, Heer, ik geloof vast dat U de Messias bent, de Zoon van God”. Zo te zien heeft Martha geen catechese meer nodig. Toch beseft ze nog niet de volle draagwijdte van haar belijdenis. Ze gelooft wel dat Jezus haar broer Lazarus had kunnen genezen. Ze gelooft ook dat Lazarus, nu hij toch gestorven is, zal opstaan “op de laatste dag”. Dat geloof deelt ze met haar volk.

Maar dat is voor Jezus blijkbaar nog niet genoeg. Hij betreft het allemaal op zichzelf: “Ik ben de verrijzenis en het leven”, met een grote klemtoon op dat *Ik*. Direct daarna wordt tot twee keer toe gezegd dat Jezus door een huivering overvallen werd, en dan doet Hij het onvoorstelbare: Hij roept Lazarus terug uit de dood.

Dit wonder is één van de grootste tekenen uit het Johannesevangelie. Helemaal aan het einde van zijn Evangelie zegt Johannes ook waarom hij die opgetekend heeft: “De tekenen die u hier vindt, zijn neergeschreven opdat u zult geloven dat Jezus de Messias is, de Zoon van God, en opdat u door te geloven leven zult bezitten in zijn naam”. Over dat leven gaat het hier.

Jezus vat zijn eigen optreden op als een strijd tegen het rijk van de duivel, tegen duistere machten, tegen alles wat Gods schepping ontwricht en ontluijstert. Daar horen kwaad en ziekte bij, en in de laatste instantie ook de dood. St. Paulus zegt ergens dat de laatste vijand die overwonnen moest worden, de dood is, en dat Christus die overwinning behaald heeft. De opwekking van Lazarus vandaag is daarvan het voorteken.

Direct na dit gebeuren zal Jezus zelf de dood in moeten gaan. Het zal er dan op lijken dat de laatste vijand toch de overwinning heeft behaald. Maar dat is slechts van korte duur. Het grootste wonder moet dan nog gebeuren, “op de derde dag”: Christus zelf die opstaat uit de dood.

Moderne mensen kunnen misschien wat beduusd, zelfs verbijsterd aankijken tegen het verhaal van de opwekking van Lazarus. Het juiste begrip komt pas als we het in het bredere kader zien: als verwijzing naar het feit dat de heerschappij van de dood ten einde gekomen is.

Er staan in het Evangelie vele ontroerende passages, maar de kern van de zaak is keiharde realiteit: het gaat letterlijk om een strijd op leven en dood. Als Christus de dood ingaat, dan is het om ons eruit te halen. Voor minder zou Hij het trouwens niet doen.

Johan Goris, pastoor